

אבא שלי

נערכנו למפגש יומולדת 95 בהרכב מצומצם עקב מצבך, ועכשיו, במקום יום הולדת, ליום הפרידה ממך – הגענו כולם.

משפחה היה מושג קצת זר עבורך. לא ידעת מה ואיך עושים איתו, כי נאלצת להיעדר ממשפחתך בגיל כה צעיר ולהיות פליט לבד בעולם.

והנה – מענף משפחתך המוקדמת (שאספת תמונות שלהם מלפני 200 שנה!) יצאת אתה – כל כך מבורך וזכית לארבעה דורות – 2 נכדים ו-18 נינים!

ועדיין, כשסיפרתי לך בהתרגשות שהנין הבכור שלך סיים תיכון והוא בן 18 – לא ממש התייחסת, אבל כשהם באו אליך, כל ה-7, וישבו מולך בהערצה, פעורי פה לאינסוף סיפוריך וידיעותיך - שם היית במיטבך – מול קהל של מקשיבים ומתעניינים, מימשת את תמצית הווייתך, מאז ומתמיד.

הידע העצום שלך, אוטודידקטי וצימאון החיים – היו עמוד השדרה שלך.

אבא שלי, זכינו אתה ואני, בשלוש השנים האחרונות – לקירבה והתקרבות שמעולם לא ידענו לפני כן. היחלשותך והצורך בקבלת עזרה, הפשירו לאט-לאט את ליבך הקשוח ואת העקשנות היצוקה שלך, וידענו שעות רבות ויקרות ביחד.

למדת לסמוך עלי ולתת בי אמון מלא ועבורי זאת הייתה מתנת חיים מצידך.

פתחת את ליבך בפני על זכרונות כואבים וידעת לקרוא לי בכל עת ומצב.

תודה לך אבא שלי – על כל מה שלמדתי ממך, ועל הזכות הענקית ללוות אותך בתחנת מסע חייך האחרונה.

ראיתיך נאבק מפני בכוח המושך אותך למטה, נאחז בחיים בשארית הכוחות.

לא ויתרת גם כשגופך אמר די.

בשעותיך האחרונות – קראת לי ואמרת רק: גילה.

אני יודעת שרצית לומר לי שלום אחרון.

גילה

